

P. VERGILI MARONIS

quid fortuna ferat populi, sed dicere mussant. 345
 det libertatem fandi flatusque remittat,
 cuius ob auspiciū infaustum moresque sinistros
 (dicam equidem, licet arma mihi mortemque minetur)
 lumina tot cecidisse ducum totamque uidemus
 consedisſe urbem luctu, cum Troia temptat 350
 castra fugae fidens et caelum territat armis.
 unum etiam donis istis, quae plurima mitti
 Dardanidis dicitque iubet, unum, optime regum,
 adicias, nec te ullius uiolentia uincat
 quin natam egregio genero dignisque hymenaeis 355
 des pater, et pacem hanc aeterno foedere iungas.
 quod si tantus habet mentes et pectora terror,
 ipsum obtestemur ueniamque oremus ab ipso:
 cedat, ius proprium regi patriaeque remittat.
 quid miseros totiens in aperta pericula ciuis 360
 proicis, o Latio caput horum et causa malorum?
 nulla salus bello, pacem te poscimus omnes,
 Turne, simul pacis solum inuiolabile pignus.
 primus ego, inuisum quem tu tibi fingis (et esse
 nil moror), en supplex uenio. miserere tuorum, 365
 pone animos et pulsus abi. sat funera fusi
 uidimus ingentis et desolauimus agros.
 aut, si fama mouet, si tantum pectore robur
 concipis et si adeo dotalis regia cordi est,
 aude atque aduersum fidens fer pectus in hostem. 370
 scilicet ut Turno contingat regia coniunx,
 nos animae uiles, inhumata infletaque turba,
 sternamur campis. etiam tu, si qua tibi uis,
 si patrii quid Martis habes, illum aspice contra
 qui uocat.' 375
 Talibus exarsit dictis uiolentia Turni.